

**19. 4. TREĆA VAZMENA NEDJELJA
NEDJELJA DOBROG PASTIRA**

Sv. Mise: 8:30 Ždala, 9:45 Gotalovo, 11:00 Gola

20.4. Ponedjeljak Vilim	19:30 Gola: + Franjo i Marija Čokonaj i rod., ob. Josipa Bradić, Ivan i Ivanka Perić i rod.
21.4. Utorak Anzelmo	19:30 Gola: + Milutin i Marija Mehkek i rod., Dragutin Vargantolić KLANJANJE
22.4. Srijeda Soter i Kajo	19:30 Ždala: + Đuro i Stjepan Pavo
23.4. Četvrtak Juraj	19:30 Gotalovo: + Viktorija, Zdravko i Ivan Orošić
24.4. Petak Vjeran	19:30 Gola: + Franjo i Marija Kičinbaći, ob. Kičinbaći i Petrić
25.4. Subota Marko ev.	19:30 Gola: + ob. Martina Pali, ob. Martina Vuljak i ob. Jelice Bogadi BLAGOSLOV POLJA
26.4. ČETVRTA VAZMENA NEDJELJA	8:30 ŽDALA: + Jelena i Đuro Horvat 9:45 GOTALOVO: + Ivan Sakač i rod., Stjepan Premec i rod. 11:00 GOLA: župna

Vjeronauk: prvopričesnici - četvrtak, u 13:15 sati.

**Župe Sveta Tri Kralja - Gola i Presvetog
Trojstva – Ždala**

**TREĆA VAZMENA NEDJELJA – A
19.4.2026.**

Evandjelje: Lk 24,13-35

Prepoznaše ga u lomljenju kruha.

Čitanje svetog Evandjelja po Luki

Onog istog dana – prvog u tjednu – dvojica Isusovih učenika putovala su u selo koje se zove Emaus, udaljeno od Jeruzalema šezdeset stadija. Razgovarahu međusobno o svemu što se dogodilo. I dok su tako razgovarali i raspravljali, približi im se Isus i pođe s njima. Ali prepoznati ga – bijaše uskraćeno njihovim očima. On ih upita: »Što to putem pretresate među sobom?« Oni se snuždeni zaustave te mu jedan od njih, imenom Kleofa, odgovori: »Zar si ti jedini stranac u Jeruzalemu te ne znaš što se u njemu dogodilo ovih dana?« A on će: »Što to?« Odgovore mu: »Pa ono s Isusom Nazarećaninom, koji bijaše prorok – silan na djelu i na riječi pred Bogom i svim narodom: kako su ga glavari svećenički i

vijećnici naši predali da bude osuđen na smrt te ga razapeli. A mi se nadasmo da je on onaj koji ima otkupiti Izraela. Ali osim svega toga ovo je već treći dan što se to dogodilo. A zbuniše nas i žene neke od naših: u praskozorje bijahu na grobu, ali nisu našle njegova tijela pa dođoše te rekoše da su im se ukazali anđeli koji su rekli da je on živ. Odoše nato i neki naši na grob i nađoše kako žene rekoše, ali njega ne vidješe.« A on će im: »O bezumni i srca spora da vjerujete što god su proroci navijestili! Nije li trebalo da Krist sve to pretrpi te uđe u svoju slavu?« Počevši tada od Mojsija i svih proroka, protumači im što u svim Pismima ima o njemu. Uto se približe selu kamo su išli, a on kao da htjede dalje. No oni navaljivahu: »Ostani s nama jer zamalo će večer i dan je na izmaku!« I uniđe da ostane s njima. Dok bijaše s njima za stolom, uze kruh, izreče blagoslov, razlomi te im

davaše. Uto im se otvore oči te ga prepoznaše, a on im iščeznu s očiju. Tada rekoše jedan drugome: »Nije li gorjelo srce u nama dok nam je putem govorio, dok nam je otkrivao Pisma?« U isti se čas digoše i vratiše u Jeruzalem. Nađoše okupljenu jedanaestoricu i one koji bijahu s njima. Oni im rekoše: »Doista uskrsnu Gospodin i ukaza se Šimunul« Nato oni pripovjede ono s puta i kako ga prepoznaše u lomljenju kruha.

Riječ Gospodnja.

Samo otvoreno srce susreće Gospodina

Život svakog učenika Isusova pokreće nada da je Isus uistinu uskrsnuo. Uskrsnuće kao polazište nade jest središte života svakog vjernika. Vidimo kako se to odvijalo u prvoj crkvi. U prvom čitanju, slušajući govor apostola Petra čuli smo kako je Isus živ, On koji je bio smaknut od strane velikog svećenika i glavara narodnih nije ostao u grozoti smrti, već mu je sam Gospodin pokazao put života. Upravo taj put života jest ono za čime je žudio apostol Petar i što mu je bilo posebno na srcu da prenese svima nama. Stoga on u svojoj poslanici, čiji

odlomak smo čuli u današnjem drugom čitanju jasno ističe kako se treba okrenuti od svojeg ispraznog načina života i proživjeti vrijeme svojeg putovanja u bogobožnosti. Ispraznost života znači da se život provodio bez nade u vječnost, gledajući jedino u prolaznu materiju i užitke koje trenutno možemo ovdje dobiti, ali nam ne pružaju istinsko ispunjenje i radost dubine srca. Bogobožnost pak, proizlazi iz činjenice da smo otkupljeni krvlju Isusovom. I ta krv zavređuje poštovanje. Iz toga proizlazi bogobožnost – da se predajem vršenju volje Božje, a ne samo nekakvom užitku i nasladi ovdje. Ta Božja volja prije svega znači, kako nas uči sv. Petar da vjerujemo Gospodinu da je uskrisio Isusa te tako naša nada i vjera bude u Gospodinu. Njemu vjerujemo i ta vjera i nada oblikuje život ovdje na zemlji. Plodove nade čuli smo u današnjem evanđeoskom odlomku. Dvojica učenika idu u Emaus tužni jer Isus nije otkupio Izraela. Oni bježe iz Jeruzalema, njihove nade su uništene, sve lađe su im potopljene jer se nije dogodilo ono što su htjeli – političko otkupljenje Izraela, gdje će zavladati novo vrijeme u kojemu će biti pravednost i mir.

Ostali su na razini ovoga svijeta i ovozemaljskih političkih igara. U tom trenutku im se približi Isus, ali ga oni ne prepoznaju. To bijaše skriveno njihovim očima – ta gledali su samo na zemaljsko. Pošto su Isusu objasnili zašto su tužni, on im je tumačio što sve u Pismima ima zapisano o njemu. Nije ih uvjeravao svojim riječima, nije im pokazao svoje rane, nije učinio neko čudo – već im pokazuje da Pismo govori o svemu tome. Došavši do mjesta, privoljeli su Isusa da ostane i večera s njima. Večera uvijek predmnijeva i zajedništvo i druženje, otvaranje svojeg srca drugome te provođenje vremena s drugim. Dvojica učenika su željela nastaviti druženje s Isusom, željeli su produbiti to znanje i taj susret s Riječi koju im je On tumačio. On pristade. I dok su večerali, uzme kruh, blagoslovi ga i razlomi – i oni prepoznaju da je Isus. I on nestade. Oni se pogledaše i kažu – On je, srce nam je gorjelo dok smo ga slušali putem. I oni se vraćaju u Jeruzalem, u mjestu muke i patnje, gdje je Isus pogubljen, kako bi posvjedočili – Isus je uskrsnuo, i doista se ukazao Šimun. Gdje je bio strah i tuga, sada je došla radost i hrabrost. Ovaj susret s učenicima na putu u Emaus nam svjedoči kako nije najvažnije vidjeti Isusa svojim očima, već susresti se s njime u

Sv. Pismu i kroz Euharistiju. Euharistija je sažetak muke, smrti i uskrsnuća – spomen čin u kojoj se doživljava susret Neba i zemlje, Isusa i svakog tko dolazi na euharistiju otvorena srca.

U središtu se nalazi iskustvo otvorenog srca koje se nada susreti Gospodina. Isusovim uskrsnućem nije dokinuta smrt, patnja, teškoće, bol, osamljenost – već je pokazana staza života. Pokazano je da Gospodin ljubi svoj narod i ta ljubav ima konkretnu posljedicu za onoga tko vjeruje – oblikovanje života u skladu s tom činjenicom. Dvojica učenika su to iskusila – bili su u strahu, tad im biva objašnjeno kako se susreti s Gospodinom kroz Pisma, da bi u konačnici doživjeli izravan kontakt s Gospodinom u euharistiji. I to je predivna stvarnost uskrsnuća. Hrabrosti nam je potrebno braćo i sestre, da ustrajemo u nadi da Bog sve vodi i da je naša vjera ona koja će nam pomoći da živimo ispravno, sigurno i ispunjeno. Neka nam u tome pomognu misli biskupa Danijela Jenky -a: „Dani u kojima živimo zahtijevaju herojsko Katoličanstvo, ne normalno Katoličanstvo. Više ne možemo biti Katolici slučajno, već Katolici iz uvjerenja. “Ustrajte!“

Vlč Mario Kralj